

Борьо. — Азъ ще се махна тогава.

Жельо. — Не, ела пий! То е всѣ по умно!

VIII

Сжщитѣ и Мара.

Мара. — Приготвила четири кафета Азъ черпя!

Жельо. — Слънце грѣй, Борьо!

Борьо. — Да и Мара се засмя!

Мара. — Азъ има за какво да черпя!

Всички: Какво е то!

Мара. — Тържествуюша Ще чуετε, но не сега.

Жельо. — Тогава азъ прѣдлагамъ по единъ конякъ.

Мара. — Не, само кафе!

Жельо. — Полицейски приставъ! Пие.

Дълго мълчание.

Жельо. — Погледва Йовка. Какво си ме загледала тъй?

Йовка. — Гледамъ те, а ми е мжно.

Жельо. — Защо? — Зашото пия!

Йовка. — Не, а зашото изгасва единъ талантъ.

Жельо. — Азъ! Талантъ! Тогава още една! Пие.

Такива сте вий, признавате таланта слѣдъ като се пропилей! —

Йовка. — Азъ всѣкога съмъ подържала това. Твоитѣ дивни пѣсни и днесъ се четатъ съ наслада!

Жельо. — Като примигва. А прѣдставете си и нито една жена до сега не ми се обяснила въ любовь! — Такива сте вий — — Защо, Йовка Грозданова, не дойде ти да ми кажешъ това по рано?

Йовка. — Тогава още не се познавахме лично!

Жельо. — Азъ пѣкъ ще пия! Пие. Погледва Йовка и запѣва. А въ душе моей темно! Мнѣ и хочется на волю-да-ехъ-ехъ-ехъ!

Мълчание.

Жельо. — Азъ съмъ пиянъ! — Пиянъ съмъ, а пѣкъ ми е тежко! — Да, Борьо. тежко! — Годинкитѣ